

del nudisme

Tot sovint llegim al diari, que per infringir la moral, han estat detinguts, a tal o qual lloc, una colla de nudistes que es disposaven a fruit de les delícies de la vida natural uns quants dies. Es a dir, que es disposaven a passejar-se pel camp amb el vestit d'Adam i Eva després del pecat, i a pasturar lliurement com qualsevol altre animal de quatre potes.

Fa pocs dies que a Toló en van agafar sis al peu d'una muntanya. Això no tindria res de particular, perquè, segons sembla, les muntanyes alpinistes, particularment les festes i els diumenges, estan plenes d'aquests nudistes que es distreuen menjant aglants i sajolida, sinó fos que entre aquests de Toló hi havia un gendarme.

¿Us imagineu l'efecte d'un gendarme, així, tan a la fresca?

Jo gairebé estic segura que la culpa de tot, que els descobrissin i que els agafessin, la va tenir el gendarme amb els seus mostatxos, perquè encara que els diaris no ho diguin és segur que el gendarme devia dur mostatxos.

Els van imposar un càstig, naturalment, encara que només fos per establir un precedent dins de la gendarmeria. Als homes quinze dies de presó i dos-cents francs. I a les

La sentència ens omple de satisfacció a les dones, i demostra que la galanteria dels francesos no serà dones només que cent francs. mai prou alabada.

Ací, segurament, haurien invertit els termes de forma que les multes més reduïdes haurien estat les dels homes.

Però els francesos es veuen que tenen molt en compte l'estètica i van considerar que el manament dels nudistes masculins, des d'aquest punt de vista, era més greu que el de les nudistes femenines.

Ací la cosa canviaria completament d'aspecte. La veritat, o millor dit, farien veure que la veuen diferent.

Així s'explica que mentre els homes es passegen per la platja amb una mena de cinturó de castedat de tricot negre que per anomenar-lo d'alguna manera l'anomenen Slip, a les dones no ens permeten banyar-nos en maillot. I ens hem de fastiguejar nedant amb faldilles que

Les feministes, que fan tanta comèdia i geguen tant demanant llibertat per a la dona, valdria la pena que s'adonessin que les faldilles del nostre vestit de bany no tenen res a veure amb la moral, i ens destorben.

L' perquè no fos dit que som unes desagrades, la roba que ens sobria, per exemple, no tindriem cap mena d'inconvenient a cedir-la per a la confecció dels vestits de les estatuës de la Plaça de Catalunya.

Periòdics als peixos

Si vós no opineu igual com els de l'olla i sou periodista o bé orador, sabeu que esteu exposat a què us exiliïn o a què us fiquin a la presó, on estareu com al Ritz (s'ha de dir així, ara).

El que no sabem, segurament, és que us poden donar a menjar als peixos.

L'iniciador, pot dir-se, de donar periòdics als peixos ha estat el dictador de Cuba, Gerardo Machado. "Graphic", de Nova York, ha llançat una crida als intel·lectuals del món perquè indaguin la sort del periodista Francesc Laguarda, desaparegut misteriosament i donat a menjar, segons es creu, als taurons del Port de l'Havana.

La suposició sembla que no està mancada de fonament, puix no fa pas gaire, dins el ventre d'un peix, que van pescar s'hi va trobar el braç d'un líder obrer molt conegut del poble cubà i que també havia desaparegut misteriosament.

No ens podem queixar massa; sempre hi ha un pitjor. A això nosaltres encara no hi hem arribat per més que existeixi aquell refrany que aconsella que "quan les barbes s'hi veigis cremar... avis's els bombers".

Per ara, ací, encara no ens han llançat cap periòdica al Port. Ara que també, val a dir-ho, ens mostrem tranquils per la sort del company que ens hi poguessin llançar. Al nostre port els únics peixos que passen són les lliseres, que són uns peixos molt fastigosos però inofensius.

ROSA MARIA ARQUIMBAU

El viatge de Cambó

El bassal, remogut - L'actitud d'O'rtega i Gasset - Lencasellat - Dues forces en pugna

L'arribada de Cambó a Madrid va remoure les aigües velles del bassal polític. Cambó, que presum de polític europeu, d'home en contacte amb els problemes de caràcter universal, s'hauria de sentir decepcionat en establir contacte amb la política espanyola. Els homes més mancats d'autoritat i més aferrats a la tradició corren a abraçar-lo i a menjar amb ell al Palau o al Palau de Liria. El pitjor no és que un duc de Maura — el Comte-Duc com l'anomena Castrovido — es comongui amb la llegenda de Cambó, ni que el general Berenguer o el senyor Matos acudís a demanar-li consell com a servidors de la dinastia. El pitjor és que el senyor Cambó no suscita l'interès d'altra gent. A despit que els seus propis amics han llançat l'espècie que el senyor Cambó estava d'acord amb don José Ortega y Gasset, la negativa rotunda d'aquest ha posat les coses en clar. El senyor Ortega y Gasset li ha dit al que això escriu, com ho diu a qui vol escoltar-lo, que ell no té res a veure políticament amb Cambó, i que la seva idea d'una reorganització de l'Estat espanyol és a base d'homes que res no tinguin a veure, ni remotament, amb el règim. Per al projecte de don José Ortega y Gasset no serveixen els monàrquics. I es comprèn perfectament, perquè el senyor Cambó és tan "vell polític" com Romanones i García Prieto, a despit de les seves presumpcions de modernitat i d'home capaç de guardar en el maletí fórmules màgiques de salvació nacional.

En el moment que escric aquestes ratlles no conec més que la primera

nota política de Cambó. La impressió que aquesta nota ha donat a gairebé tothom és que el senyor Cambó està d'acord amb la trajectòria Berenguer. És a dir, que el senyor Cambó no

JOSE ORTEGA Y GASSET

fa altra cosa que acceptar les solucions polítiques que dicta el règim, vulguin o no els polítics que el segueixen. No hi ha cap dubte que el senyor Cambó és home de realitats, i davant l'anunci d'unes Corts ordinàries — el més ordinari que sigui possible — se sent atret per l'encaix que prepara escrupolosament a Governació el seu bon amic senyor Matos. ¡Pobres ingenus els que cre-

guin que el senyor Cambó porta alguna fórmula original per rompre les tenebres que volten avui la vida pública espanyola! El senyor Cambó, amb aquest aire misteriós, que caracteritza tots els seus viatges, ve simplement a recomanar els candidats de la Lliga. Ell no creu en la revolució ni en l'evolució: creu en allò estàtic, en allò permanent, en les institucions que se'n donen per la gràcia de Déu.

En general, la presència del polític de la Lliga ha estat vista per la gent que espera una transformació de la vida pública amb absoluta indiferència. En altres temps, encara era possible que Cambó inspirés alguna esperança de canvis parciais. Però els canvis parciais ja no satisfan ningú i estan descartats de les solucions polítiques del moment. No cal ésser molt agut per comprendre que la lluita d'aquests moments es lliura entre dues forces contràries i irreconciliables: la del vell Estat feudal, identificat amb la institució monàrquica, i la dels que volen fer un Estat per procediments executius i revolucionaris. No hi ha, doncs, transacció possible. És pueril que el senyor Cambó vingui parlant-nos de la necessitat que desaparegui la nomenclatura de dretes i esquerres, i adueixi la divisió dels partits. El que es discuteix no són les paraules, sinó el contingut de les idees i els actes públics. Essencialment, l'actitud del senyor Cambó no aspira a altra cosa que a defensar el règim en moments tan difícils com els que està travessant.

JOSE DIAZ FERNANDEZ
Madrid.

Dictadures i parlaments

Creiem d'un fort interès el següent article de Gabriel Alomar —davant els fets actuals— i que ens plau de reproduir, traduït:

He parlat de la lluita entre Parlaments i Governos. M'he mantingut en pura disquisició ideològica. Convié veure ara la transcendència d'aquella lluita en la vida. Convié comparar el cabdal respecte de violència i d'ordre en els Estats dictatorials i en els parlamentaris. Heus ací, doncs, un aspecte nou del mapa d'Europa: la separació entre dues Europes. Però la distinció pot estendre's a les noves Europes, als Estats de raça europea a través del món. I resultaran els dos hemisferis d'un mapa-mundi polític.

Quan un Poder redueix violentament al silenci l'opinió adversa demostra no posseir la força espiritual necessària per vèncer-la o contrarestar-la. És el recurs de les religions decadents: l'index, la Inquisició, el "tabú", el dogma, l'anatema. Així l'Estat burgès de tipus anquilosat ha volgut divinitzar-se ell mateix, declarar-se incommovible, dogmàtic. "Noli me tangere". I ha nascut la idolatria de l'Estat, que és la pitjor de totes. No bastava la confusió de l'Estat amb la Nació, per la qual aquell ha usurpat a aquesta la sobirania amb què va independitzar-se del Rei-Estat. Ha vingut després la confusió del Govern amb l'Estat, per la qual alguns tirans han volgut, covardament, arrencar-se darrera de la pàtria, presentant com a ofenses a la pàtria les imprecacions dels rebels contra els governs que precisament combatre per tots els mitjans, fins a conciliar contra ells l'ajuda dels liberals de tot el món, ja que en aquest cas els liberals estrangers són molt més patriotes que els conaturals doblegats com esclaus sota la dominació dels despotas.

Però no n'hi havia prou encara amb aquesta confusió. Calia confondre el Partit amb el Govern, i per tant, amb l'Estat i la Nació. És una cadena de confusions per a enteniments infantils. I així els partits de violència i assalt han devorat la Nació. ¿Es vol canvi més significatiu que el de l'Estat italià per Estat feixista? ¿No és aquesta la més antipatriòtica de les fórmules?

Expulsades de la convivència nacional les faccions adverses al Poder tirànic, precisament les més enemigues de la violència i, per tant, les de més vàlua intel·lectual, ha semblat lícit instaurar la vida pública sobre un peu de guerra civil que, per falta de fre, ha crescut enormement en violència. El feixisme, expressió màxima de l'arbitrarietat governamental, ha donat al món el major exemple d'amoralitat política. Sense responsabilitat i sense fiscalització, aquins límits podia tenir l'embraguesa vessança dels triomfadors?

Davant de la nova Itàlia, les dues Europes han pres partit immediatament en la guerra civil que aquella suscitava. I no hi ha hagut termes mitjans: o l'admiració o l'odi;

segons se la considerés des del campament dels seus triomfadors o del dels seus exiliats. Les nacions parlamentàries, en oposició a aquella autocràcia, han obert les seves cambres a la llibre escames dels seus propis feixistes, segures de contenir-la per l'eterna eficàcia de la Paraula, de la Paraula creadora, per oposició, a la violència disgregadora i separatista. I han estat grans perquè han sabut fer coparticeps en la vida nacional els seus propis enemics; han estat grans, no perquè prevalgués en elles la voluntat de les majories, sinó perquè hi ressonava la veu de les minories, admeses en el cenacle nacional.

No cal recordar ara, per contrast, les violències que han afirmat el poder feixista, des del "manganello" i el ricí fins al confinament a Lipari; des de l'assassinat de Matteotti fins a l'afusellament dels eslovacs de Trieste per un tribunal de partit, un tribunal, no ja de raó d'Estat, sinó de raó de secta.

Es dirà: el feixisme va néixer per oposar-se a una altra violència creixent a Itàlia: el comunisme. Però nosaltres respondrem: l'única justificació de l'Estat liberal nascut de la Revolució, era defensar-se com a tal, això és, com a representació íntegra de la societat, encara que amb totes les repressions lícites contra l'hostilitat subversiva. En quant aquest Estat descendia de liberal a burgès, o sigui a Estat de classe, era infidel als seus orígens; violava les seves pròpies lleis i fins i tot la llei humana per defensar-se. La lluita era, per tant, una topada entre dues violències; i no hi ha dubte que d'aquestes dues violències, la superior era la que pugnava per la instauració improvisada d'un Estat nou, amplificador de l'emancipació humana: el comunisme. La violència soviètica tindrà sempre sobre la feixista la superioritat del seu ideal.

Els parlaments tenen una doble actuació pacífica: cap avall, neutralitzen les valentíes revolucionàries; cap amunt, això és, cap al Poder, neutralitzen les valentíes guerres. En canvi, les dictadures, que inciten per desesperació les revolucions alliberadores dels oprimits per ells, deixen als poders del camp lliure per les seves martingales guerres. Així ha passat a ésser Itàlia el probable focus d'una guerra futura. Per tal que és vegi com les dictadures desvirtuen i corrompen les més altes passions, Itàlia ha hagut de fer-se dictatorial per convertir el noble irredentisme alliberador d'antany en imperialisme sobre territoris aliens. En altre temps clamaven cap a ella com qui reclama les terres que una clara expressió plebiscitària uní a altres nacions, com Savoia i Niça, o que no han format incoherència una voluntat de redempció, com les terres dalmates.

A aquest focus de possible agressió internacional, afegeix avui Itàlia la declaració que el feixisme és nucli de difusió universal i ha de dictar demà la seva llei al món. I, fet, el feixisme té manifestacions a

gairebé tots els països, i és, per tant, una altra forma d'agressió. I de tal manera senten per ell els poders burgesos una simpatia de bons parents, que li obren de bat a bat les portes de la propaganda, mentre, negant-se ells mateixos com a Estats liberals, aixequen les fronteres contra el comunisme.

Itàlia és el centre d'un cicle de nacions que es nodreixen de la seva doctrina. Totes elles, més o menys dictatorials, són bons exemples del poder governamental sense limitacions. Heus ací, en primer lloc, Bulgària, lligada avui amb Itàlia per vincles de sang reial. ¿Què representa Bulgària en la nació solidària d'Europa? Recordeu la desafortunada repressió exercida per Zankoff després de l'assassinat d'Estambulski.

Recorreguem el grup de nacions unides al cicle italià, en aquesta nova Santa Aliança, a l'ombra de la revisió dels tractats. Hongria és la més caracteritzada.

I ella, la primera de totes, extrem d'Europa liberal amb la repulsió inaudita que seguí la caiguda de Bela Kun. Romania papalloneja al voltant de la voràgine feixista, sobretot després de l'adveniment de Carol. I cap ciutadà conscient no pot oblidar les coratjoses revelacions que sobre els horors romanesos de la seva mateixa pàtria féu Panait Istrati. A despit del nou irredentisme invers del Tirol, Àustria està a punt de caure sota el remolí del centre del qual és Roma. La rivalitat desbordada sobre el poderós nucli ciutadà de Viena. Un exercit de classe, Heimwehr, anàleg al feix, s'ha apoderat del poder. I un govern de classe culminarà l'obra començada per una escandalosa sentència de classe, que absolveu els culpables d'una agressió brutal contra els socialistes. Alemanya està sotmesa a ple contagi. L'epidèmia començà a Baviera, amb l'assassinat de Kurt Eisner, poc menys que impune. L'avancament d'aquesta invasió a través de Germània està senyalat amb sang generosa de víctimes: Erzberger, Rathenau, Haase... La impunitat, més o menys dissimulada, ha seguit totes aquestes malifetes. Escamots d'assassins (la Santa Wehme, la banda Erhardt, la institució consol), han beneficiat, més o menys, de la consideració de partits polítics. I l'esdevenidor no pot ésser més negre. Només el Parlament pot atenuar aquesta augura. Dels seus comitès està pendent la immunitat del món occidental.

Ací va, més a l'Est, la petita Lituània. Sota el comandament de Voldemaras, aquest país sofrí veritables horres. En limitar a reproduir d'un telegrama de Berlín, publicat en "El Diluvio", de Barcelona, el dia 31 de maig de 1920, en plena censura dictatorial espanyola, aquestes línies: "Sembla confirmar-se que l'estudiant Vosilius, afusellat segons els comunicats del govern lituà, no va morir, precisament, en ésser executat, sinó que fou conduït al lloc de l'afusellament gairebé en l'agonia. Una altra versió declara que Vosilius morí d'embotia cardíaca, a conseqüència del

veritable martiri a què el va sotmetre la policia.

El cap de l'esmentada policia, capità Vezys, va col·locar al cap de Vosilius un casc especial d'acer, proveït de diversos cargols, que anà estenent un per un, enfonsant-lo en el crani del desgraciat, fins a obtenir-ne la confessió d'un delictes que molt possiblement no va cometre. Mentre el capità Vezys es lliurava a aquesta odiosa tasca, altres agents es rabejaven en el detingut, punxant-lo amb ferro al roig viu. El director de la presó de Kovno, Reikala, que protestà d'aquestes barbaritats, fou immediatament destituït.

I Finlàndia? La dictadura del general Mannerheim fou un cúmul de turbulències. Ara s'hi ha recaigut. La banda Lappo, mestressa del poder, invasió d'agrarisme contra la ciutat, ha establert un govern de classe, començant una il·limitada repressió contra els seus adversaris.

I Polònia? Així que la dictadura de Pilsudski s'ha desemmascarat, l'anomenada llei de fugues ha fet la seva brillant aparició.

¿Potser Iugoslàvia, la gran enemiga d'Itàlia, se sustreu a aquesta digna executòria dels dictadors? Allà la repressió s'ha adreçat principalment contra Croàcia, aquesta pobre Croàcia, que se'n presentà com alliberada del jou magiar per la guerra. N'hi haurà prou amb copiar aquest telegrama de Berlín, que retallo també d'"El Diluvio": "La policia detingué en el seu domicili, a altes hores de la nit, l'ex-secretari de la Creu Vermella iugoslava, senyor Nedix, el qual fou conduït a la direcció en forma molt brusca. La indignació i el nerviosisme del senyor Nedix foren tals, que es precipità enllot per una finestra al carrer, on morí instantàniament. La vídua de Nedix ha estat també detinguda per la policia i ignora la sort del seu marit."

Aquesta pàgina sagnant, i no recorda l'episodi del Konak de Belgrad, la nit històrica en què uns vils pretorians assassinaren el rei Alexandre Obrenovitch i la reina Draga, i van llançar els seus cadàvers al carrer? Aquella nit, guardava les portes de l'alooa reial el comandant Jiscovitch. Avui és president del Consell, sota la dictadura del rei Alexandre Karageorgevitch...

Es dirà: la dictadura espanyola no caigué en aquestes violències. No fou cruel. Heu-vos ací un tòpic massa repetit, fins per les mateixes esquerres. Res més lluny de la veritat. N'hi hauria prou, per desmentir-ho, amb l'episodi de Vera, acabat horriblement a la presó de Pamplona. ¿Es que, per ventura, en plena vida parlamentària, hauria estat possible executar, en garrot vil, uns homes absolts per un consell de guerra? Però hi ha d'altres culpes en aquesta requisitòria, que algun dia serà presentada. La dictadura s'enveja amb la pretensió d'haver

extingit el terrorisme barceloní. Una altra llegenda. S'oblida que, molt abans de l'omnibus 13 de setembre de 1923, Barcelona estigué sotmesa a dictadura, com un cantó veritablement separat de la legalitat espanyola. Havien estat expulsades les autoritats civils pels dos homes que després exerciren aquesta dictadura local: els generals Martínez Anido i Milans del Bosch. ¿Caldrà recordar fins a quins extrems descendí després el concepte de l'autoritat pública, encarregada d'assegurar la vida dels ciutadans? Només el Parlament pogué aleshores aixecar la seva veu contra aquelles extorsions. Singularment la veu benemèrita d'Indalecio Prieto. Doncs, bé: aquells dos generals tingueren comanats, durant la dictadura, el ministeri de la Governació i el Govern Civil de Barcelona. ¿De què es vanava la dictadura? D'haver assumit, per la seva suprema autoritat, homes tan directament units al record que ella pretenia fer oblidar?

GABRIEL ALOMAR

Compareu els dos colors d'aquest mapa polític. Uniu al carni de les dictadures europees el vermell fosc de les dictadures americanes. I diguen-me si les bescantades culpes dels Parlaments, "que no deixen governar", no són precisament altíssims mèrits, per evitar que així es governi.

"Aquest paper d'espectadors no escan pas als joves: més val que el deixin per a les edats cansades. Per contra, s'adiu amb ells l'entusiasme per l'esport 'actiu', i bé els està que a la muntanya i a la mar s'esforcin a fer-se robustos i àgils. El cos, però, és quelcom més que un model d'estatutària: és el vas de l'esperit."

Ll. Nicolau d'Oliver

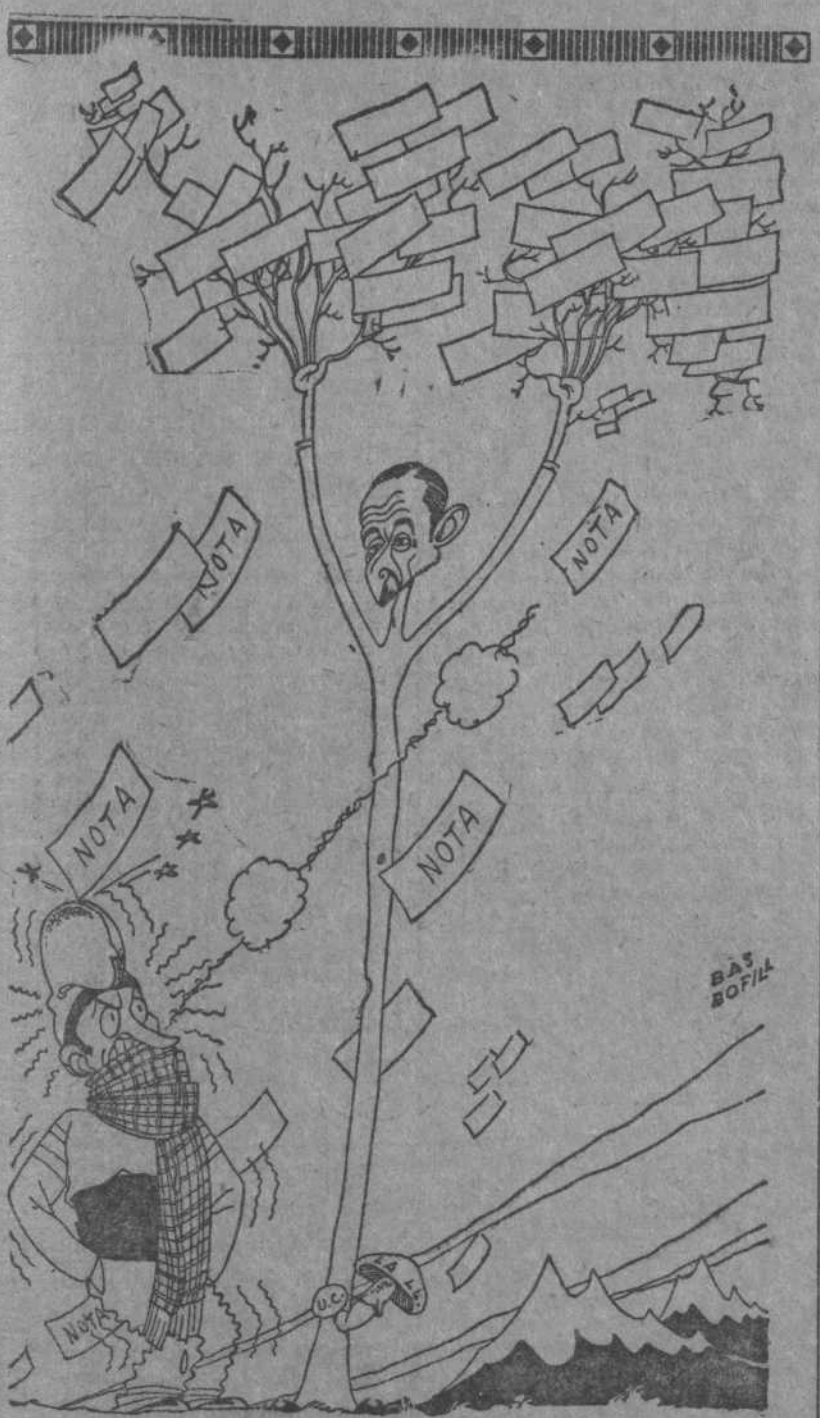
Taller de
MOBLES ANDREU
DE
Andreu Blagostera
Mobles d'estil, luxe i
econòmics a
l'ENGROS i DETALL
Canuda, 21
Telèfon 19935

Aquest número ha passat

per la

censura

governativa.

La caiguda de la fulla i els primers fredes.

ATLETISME

El XII gran premi Jean Bouin, campionat de Catalunya de Fons, fou guanyat brillantment per Castelló i el Tagamanent

Payret i el Reus, Atlètic Club vencedors en la carrera de neòfits

Amb una temperatura bastant freda, sobretot pels voltants d'Esplugues, però amb un sol magnífic que va contribuir a l'esplendor de la gran manifestació, i una gentada extraordinària, va celebrar-se ahir al matí el XII Gran Premi Jean Bouin, Campionat de Catalunya de fons, organitzat per "El Mundo Deportivo", de la nostra ciutat, amb un entusiasme i encert ben admirables.

La Federació Catalana d'Atletisme, per la seva part, va contribuir al bon desenvolupament de les dues carreres celebrades amb la cooperació de tots els seus membres.

No cal dir que també els clubs participants amb els seus corredors, en una i altra de les carreres celebrades, varen oferir creïbles a la consideració i al reconeixement dels organitzadors... excepció feta del "Real Club Deportivo Español", que va retirar tots els seus atletes, prohibint-los de prendre la sortida per causes que no podem comentar, puix que no han estat fetes públiques per aquella entitat.

Per tal de simplificar la nostra tasca, donarem compte, tot seguit, del desenvolupament de cada carrera, deixant per a després uns comentaris generals.

LA CARRERA DE NEOFITES

La sortida per als corredors neòfits estava situada a la Diagonal, encruantament amb la carretera de Sarrià; l'arribada en el mateix lloc dels seniors i juniors, o sigui al Saló de Sant Joan. Es a dir, que pe rals neòfits la distància era, aproximadament, d'uns tres quilòmetres i mig.

Aproximadament a les onze del matí fou donada la sortida, davant de gran quantitat d'espectadors, als corredors neòfits, en nombre de 328, dels 416 inscrits.

La carrera fou impresa a un tren sense fre, com és costum entre gent novella sense experiència i sense control de les seves energies.

Aproximadament a mitja carrera

ciutat que portava, és agafat per Castelló i Rodrigo, del València F. C.; a seixanta metres segueix Albiol i a uns 85 metres, en pilot, vénen López, Hernández, Mesalles, Sander, etcètera, etcètera.

Els corredors enfilen la Diagonal. En aquest precís moment comença la veritable lluita entre els corredors que marxen al cap; una lluita encesa, emocionant, enèrgica. Les cames dels corredors es belluguen cada vegada amb més rapidesa; tots els moviments del cos són realitzats amb menys suavitat, però amb molta més energia. Els seguidors en autos, motos i bicicletes, que sumen més d'un centenar, partidaris dels uns o dels altres, donen la nota de color amb llurs gestos i crits; els corredors, esperonats per les veus dels seus amics, forcen cada vegada més la marxa fins a adoptar un tren molt viu.

En aquest moment, un moment triat per Castelló, es decideix la carrera. El representant del Tagamanent agafa el cap i ja no el deixa en cap moment fins al Saló de Sant Joan. De primer antuvi els altres intenten seguir... inútilment. López i Albiol són els últims de donar-se per vençuts. Després segueixen Hernández, Roca (desinflat), Mesalles, Miquel, Sander, i els altres, cada vegada més enrra.

A l'encruament de la Diagonal i carrer de Muntaner, Castelló porta més de cent metres sobre el segon, el valencià Rodrigo, que intenta, animat pels seus, un darrer esforç, però inútilment.

Arribem al Saló de Sant Joan. Una gran gentada, apretant-se els uns als altres, fan tots els possibles per contemplar millor l'arribada dels braus soldats de l'exercici esportiu. Forces de policia i guàrdia urbana tenen cura, amb molta feina, de contenir els milers de persones que s'abocaven al lloc d'arribada.

Els corredors van arribant espatats els uns i disputant-se els llocs a l'esprint els altres, mentre els jut-

JEAN BOUIN

mateixa categoria en una prova com aquesta, dels Països, Miquel, Moreno i dels altres vencedors. Ultra de la seva capacitat física, Castelló ha demostrat ésser un atleta d'intel·ligència; sense aquest, és molt possible que no hagués triomfat d'una manera tan brillant i tan merecida.

Una Roca de bon començament havia pres més de seixanta metres d'avantatge a tots els altres corredors, varem pensar que succeiria quelcom gran, alguna cosa inusual, que obligaria els atletes a emprar una lluita desordenada. Però no. Castelló es va imposar, va seguir el "seu" tren, els altres, conseqüents de la valua de Castelló, varen optar per seguir-lo i res més. En el moment oportú, el representant del Tagamanent va donar el cop, un cop ferm, segur, definitiu. Lla-

classe en pista, amb un estil que no ens va plaire i amb una intel·ligència un xic dubtosa per aquesta mena de manifestacions, va ocupar el lloc que li corresponia. Segurament que si no s'hagués retardat tant a la sortida hauria molestat més a Castelló. De tota manera, insistim en creure'l inferior al vencedor.

Un corredor que va donar el cop va ésser Sander, del Reus Deportiu, que ha romàs a l'ombra durant molt de temps i que ahir va destacar-se venent homes de la categoria d'Hernández, López i d'altres.

Varem obtenir una classificació molt bonorable, també. Mengot del Tagamanent, Martorell, del Reus Esportiu (un altre "desconegut", malgrat de la seva categoria), etc, etc.

La classificació de Ferrer, de l'Europa, i Albiol, de l'E. C. B., molt per sota de les seves possibilitats.

Gil, del Barcelona, que ahir va realitzar la seva recórrida després de dos anys de romandre inactiu per castig injust i arbitrari (ens referim al temps, a la duració del castig) de la Federació, va fer, dintre de tot, una carrera acceptable.

Per equips de clubs de cinc corredors va triomfar, també, l'Agrupació Excursionista Tagamanent, seguida del F. C. Barcelona i del València F. C.

Tots tres clubs varen lluitar amb molt regularitat; entre els corredors integrants de cada equip la cohesió fou manifesta. Però així com el Tagamanent i el València aspiraven al primer lloc amb Castelló i Rodrigo, respectivament, el Barcelona solament podia lluitar per la victòria social.

Els dos únics homes que abans de la carrera podien aspirar a un primer lloc eren Hernández i López, ambdós, abans de la carrera, pertanyents al F. C. Barcelona.

Però sobtadament Hernández i López varen córrer independents; així restà punts al seu club a favor del Tagamanent, que va triomfar que no

vol de cap de les maneres que l'atletisme deixi d'ésser el que és.

Res més—MURPHY.

CLASSIFICACIO DE LA CARRERA DE NEOFITES

- 1.—Joaquim Payret, Penya Esportiva Aire Lliure, 12 m. 42 s. 1-5. Rècord batut. Antic rècord, 13 m. 4 s.
- 2.—Josep Granel, C. E. Natura.
- 3.—Josep Besora, Reus Atlètic Club.
- 4.—Lluís Nilles, C. E. Europa.
- 5.—Josep Font, A. E. Tagamanent.
- 6.—Jesús Ovejero, Reus Atlètic Club.

Setè.—Enric de Miguel, ídem.

8.—Jaume Guàrdia, C. E. Pensament.

- 9.—Josep Font, Penya Aire Lliure.
- 10.—Josep Soler, independent; 11.—Claro Zabala, C. Gimnàstic de Tarragona; 12.—Lluís Montanyès, P. E. Aire Lliure; 13.—Samuel Fraga, C. E. Terrassa; 14.—Joan Ballesteros, Tarragona F. C.; 15.—Manuel Vilén, ídem; 16.—Ramon Vergés, independent; 17.—Josep Ferrer, E. Clotista Barcelona; 18.—Josep Ubach, U. E. de Sans; 19.—Josep Pàmies, Reus Atlètic Club; 20.—Josep Echegoyen, S. E. Barcelona.

21.—Antoni Boronai, A. O. Martinienc; 22.—Vicents Giralt, independent; 23.—Josep Ripoll, Reus Atlètic Club; 24.—Jaume Piquer, Tarragona F. C.; 25.—Ramon Castelló, F. C. Barcelona; 26.—Vicents Poquet, C. E. Natura;

27.—Alfons Faigueras, independent; 28.—Josep Domènec, S. G. de Badalona; 29.—Francesc Gallego, A. C. E. Telefónica; 30.—Enric Font, A. E. Tagamanent.

31.—Miquel Escolies, F. C. Barcelona; 32.—Josep Betrian, Escola del Treball; 33.—Silvi Gómez, S. G. de Badalona; 34.—Agustí Arrufat, Tagamanent; 35.—Pere Múrcia, C. E. Terrassa; 36.—Germà Blanco, Aire Lliure; 37.—Hermà Garcia, F. C. Barcelona; 38.—Pere Roca, Joventut Valenciana.

39.—Alfons Rovira, O'Impic B. C.; 40.—Joan Vidal, Casal dels Esports;

41.—Alfons Rovira, O'Impic B. C.; 42.—Joan Vidal, Casal dels Esports; 43.—Joan Llorenç, Tagamanent; 44.—Joan Llorenç, Tagamanent; 45.—Ramon Piquet, Aire Lliure; 46.—Josep Terrats, Júpiter; 47.—E. Garcia, Ateneu O.

XAMPANY
P. BAQUÈSEscumós
Extra
Gran Carta

Caves a Guardiola de Fontrubí

PENEDES (ESPANYA)

Segon.—Penya Aire Lliure: 1-9-11-33-30, igual a 93 punts.
Tercer.—F. C. Barcelona: 21-26-34-49-51, igual a 171 punts.

CLASSIFICACIO SENIORS I JUNIORS

- 1.—Marcel·lí Castelló, A. E. Tagamanent; Senior, 30 m., 6 s. Rècord batut, l'antic pertanyia a Miguel Moreno, en 30 m. 7 s.
- 2.—Benjamí Rodrigo, València F. C.; Senior, 31 m., 3 s. 2-5.
- 3.—Joan Sander, Reus Deportiu; Senior, 31 m., 15 s. 3-5.
- 4.—Josep Hernández, Independent; Senior, 31 m., 21 s.
- 5.—Josep Mengot, A. E. Tagamanent; Senior, 31 m., 35 s.
- 6.—Juli López, Independent; Senior, 31 m., 41 s.
- 7.—Emilià Martorell, Reus Deportiu; Senior, 31 m., 43 s.
- 8.—Josep Leonart, A. E. Tagamanent; Senior, 31 m., 44 s.
- 9.—Jaume Roca, F. C. Barcelona; Senior, 31 m., 48 s.
- 10.—Josep Vives, F. C. Barcelona; Senior, 31 m., 51 s.

- 37.—Jaume Junyer, J. E. Pensament; Junior, 33 m., 29 s.
- 38.—Victor Romeu, C. D. Europa; Junior, 33 m., 35 s.
- 39.—Antoni Mute, A. E. Tagamanent; Junior, 33 m., 33 s. 1-5.
- 40.—Josep Rifa, C. E. Natura; Junior, 33 m., 36 s.
- 41.—Josep Muntaner, València F. C.; Senior, 33 m., 41 s.
- 42.—Josep Ruc, C. E. Natura; Junior, 33 m., 46 s.
- 43.—Josep Alfons, València F. C.; Senior, 35 m., 50 s.
- 44.—Isidre Meates, C. E. Terrassa; Junior, 33 m., 54 s.
- 45.—Bonaventura Font, F. C. Barcelona; Junior, 33 m., 55 s.
- 46.—Andreu Caballer, P. D. Aire Lliure; Junior, 33 m., 57 s.
- 47.—Emili Agulló, Independent; Junior, 34 m., 6 s.
- 48.—Robert Grau, A. E. Tagamanent; Junior, 34 m., 10 s.
- 49.—Antoni Alfons, J. E. Pensament; Junior, 34 m., 12 s.
- 50.—Joan Tornos, C. D. Júpiter; Junior, 34 m., 20 s.

Corredors inscrits en aquesta carrera.

PANTALEONI H. NOS
ABRICS I VESTITS — Porta Ferrissa, 13

un home s'havia destacat de tots els altres: Enric de Miguel, del Reus Athletic Club, que estava realitzant un esforç molt superior a les seves forces. Tant és així, que en arribar a la plaça de Tetuan fou desbordat per Payret, Granel, Besora i Font, sense que pogués resistir el tren imposat per aquells. En aquell moment, Payret, apretant la marxa, va obtenir el primer lloc de la classificació, sense que fos molestat per cap corredor.

El vencedor d'aquesta carrera de neòfits, Payret, de la Penya Esportiva Aire Lliure, va batre el rècord del circuit, amb l'esplèndid temps de 12 minuts, 41 segons i un cinquè.

La victòria per equips de cinc corredors va correspondre al Reus Athletic Club, aquella entusiasta entitat que no manca mai a cap manifestació esportiva i que n'organitza tantes a la molt esportiva ciutat, terra d'En Prim.

LA CARRERA DE SENIORS I JUNIORS

No cal dir que, sense pretendre treure cap mèrit ni importància a l'anterior carrera, la que més expectació provoca cada any, la que té un interès més gran, és la de juniors i seniors; entre gent jove i vella.

Aquesta comença al veí poble d'Esplugues, sobre el mateix pont que hi ha abans d'entrar-hi.

Ja des de bon matí els esportius d'Esplugues havien pres possessió dels llocs més preferents de la meta de sortida, per tal de poder seguir tots els detalls d'organització.

A dos quarts de dotze, una vegada passada revista dels corredors, foren aquests arreglats, i al senyal donat amb un tret per Joaquim Miquel, triple vencedor d'aquesta carrera, varen reprendre la lluita 176 corredors dels 230 que s'havien apuntat.

De sortida, Roca, del Barcelona, agafa el cap i es promet el luxe de prendre fins a seixanta o setanta metres als altres corredors. Segueix a Roca (Jaume) un escamot de quatre, en aquests moments, gaire emocionant. Els atacs encara no han començat.

En la forma de marxar els corredors ens donen la sensació que no es lluita amb molt d'entusiasme, encara que sí amb molta intel·ligència.

Pocs metres abans d'arribar a la Diagonal, abandonant l'avinguda de Pedralbes, Roca, víctima del seu mal cap, desconeixedor de la velo-

ges amb totes les presses que imposa l'entrada continuada dels corredors van prenent nota dels noms d'aquests.

COMENTARIS GENERALS

El Jean Bouin, la gran manifestació esportiva, compta amb un any més de vida. El dotze premi ha estat ja celebrat. Ahir amb la celebració de la carrera i avui i demà amb els comentaris de tota la premsa esportiva i professional, es donarà la sensació que l'esport de la carrera a peu compta amb vida pròpia. Però més tard, passades algunes setmanes, tot restarà igual que tres o quatre mesos abans de la celebració de la prova. Vindran carreres sense importància, precedides d'escassa propaganda; sortiran cent o dos-cents corredors cada vegada, i gairebé ningú no es donarà compte de res.

Sembla que el mal no tingui remei. Nosaltres opinem tot el contrari. S'ha de lluitar perquè tots aquests entusiastes xicots que ahir varen prendre la sortida en les dues carreres no desertin. Cal animar-los, encoratjar-los, tenir la màxima cura de la seva preparació.

Per això no hi ha com celebrar, periòdicament, proves d'importància, com el Jean Bouin, sobre recorreguts semblants als d'aquesta carrera i realitzar una propaganda intensíssima.

Cal que la Federació Catalana d'Atletisme es desvetlli una mica més. Cal que tots aquests entusiastes manifestats ahir no es perdin. Que no passi com cada any!

L'absència de l'equip del "Real Club Deportivo Español" no ha tret la més mínima importància a l'èxit d'aquest dotze premi Jean Bouin.

Amb ells o sense ells, les dues carreres s'han desenvolupat amb tot esplendor. Solament la rivalitat Barcelona-Espanyol podria haver donat un grau més d'encís a la lluita entre els representants d'ambdós clubs.

De l'absència de l'Espanyol no en podem parlar, puix que, com ja hem dit, desconeixem les causes que l'han motivada... encara que ens sembla evident.

Marcel·lí Castelló, de l'Agrupació Excursionista Tagamanent, ha aconseguit per fi inscriure el seu nom al gloriós "palmarès" de la Jean Bouin. L'ha inscrist amb tots els honors i amb tots els mèrits. Castelló ha batut el rècord del recorregut, i així vol dir que és un home de gran classe, de la

vors va guanyar la carrera. El nostre aplaudiment.

No cal desmerèixer la carrera realitzada pels altres corredors. Tots ells (si bé Roca adopta una marxa que no corresponia a les seves possibilitats) varen realitzar un magnífic esforç. Rodrigo, el representant de València F. C., home de "Cross" i de menys

ho hauria aconseguit tan fàcilment si aquells dos xicots haguessin seguit lluitant pels mateixos colors d'abans, mantenint el foc sagrat de l'amateurisme que intentaven trencar i que, per ara no ho han aconseguit gràcies

(i amb això mereix un fort aplaudiment del F. C. Barcelona) a l'actitud enèrgica del club blau-grana, que no

Martinienc; 48.—Josep Coloma, Europa; 49.—L. Roig, independent; i 50.—E. Molina, ídem.

S'havien inscrit 416 corredors; varen prendre la sortida 328, i foren classificats 162.

CLASSIFICACIO PER CLUBS

Primer.—Reus Atlètic Club: 3-6-7-16-19, igual a 51 punts.

Alegria
a totes
hores

No hi ha llar completa sense un d'aquests moderns i perfectes aparells

La reproducció del so és quelcom de meravellós

EL MOBLE ES SÒLID I ELEGANT
TOT EL FUNCIONAMENT ELÈCTRIC
VEGEU-LO I COMPAREU-LO,
SENSE COMPROMIS

ATWATER
KENT RADIO-FONOGRÀF

Diputació, 234 - Barcelona
AUTO-ELECTRICITAT
BARCELONA - VALENCIA - SEVILLA - BILBAO - ALACANT

- 11.—Jaume Albiol, Casal dels Esports; Senior, 31 m., 54 s.
- 12.—Leonci Ferrer, C. D. Europa; Senior, 31 m., 56 s.
- 13.—Ismael Badal, A. E. Tagamanent; Junior, 31 m., 56 s. 3-5.
- 14.—Joan Miquel, F. C. Barcelona; Junior, 31 m., 56 s. 3-5.
- 15.—Josep Sander, Reus Atlètic Club; Senior, 32 m., 3 s.
- 16.—Jordi Mesalles, F. C. Barcelona; Senior, 32 m., 7 s.
- 17.—Josep Santacana, A. E. Tagamanent; Senior, 32 m., 7 s.
- 18.—Emili Estebe, G. E. E. Gironi; Junior, 32 m., 8 s.
- 19.—Joaquim Gil, F. C. Barcelona; Senior, 32 m., 13 s. 1-5.
- 20.—Vicents Fuentes, València F. C.; Senior, 32 m., 16 s.
- 21.—Francesc Navarro, València F. C.; Senior, 32 m., 16 s. 1-5.
- 22.—Joan Palomero, Gimnàstic de València; Senior, 32 m., 21 s.
- 23.—Joan Font, A. E. Tagamanent; Senior, 32 m., 23 s.
- 24.—Josep Ricart, F. C. Badalona; Senior, 32 m., 26 s.
- 25.—Ferran Cavaller, F. C. Barcelona; Junior, 32 m., 35 s.
- 26.—Melxior Ibáñez, València F. C.; Senior, 32 m., 42 s.
- 27.—Josep Pau, A. E. Tagamanent; Senior, 32 m., 43 s.
- 28.—Josep Arrufat, A. E. Tagamanent; Junior, 32 m., 52 s.
- 29.—Amado Foi, C. E. Terrassa; Junior, 32 m., 58 s.
- 30.—Emili Ferrer, F. C. Barcelona; Senior, 33 m., 4 s.
- 31.—Genís Ramos, F. C. Barcelona; Senior, 33 m., 7 s.
- 32.—Antoni Esmundia, A. E. Tagamanent; Junior, 33 m., 9 s.
- 33.—Josep Ganyet, A. E. Tagamanent; Senior, 33 m., 2 s.
- 34.—Marian Bayer, València F. C.; Senior, 33 m., 22 s.
- 35.—Josep Abello, C. E. Terrassa; Senior, 33 m., 22 s.
- 36.—Josep Figueres, C. E. Terrassa; Junior, 33 m., 28 s.

lera., 230; sortits, 176, i classificats, 76.

CLASSIFICACIO PER CLUBS

Primer: A. E. Tagamanent: 1, 3, 4, 7, 10; 25 punts.
Segon: F. C. Barcelona: 5, 6, 8, 9, 11; 30 ídem.

Tercer: F. C. València: 2, 12, 13, 14, 15; 56 ídem.

CLASSIFICACIO JUNIORS

Primer: Leonci Abadal, A. E. Tagamanent.

Segon: Joan Miquel, F. C. Barcelona.

Tercer: Emili Estebe, G. E. i E. Gironi.

Quart: Ferran Cavaller, F. C. Barcelona.

Cinquè: Amadeu Poy, C. E. Terrassa.

Aquest número de LA RAMBLA ha tornat a passar per la censura governativa.

Aquest número de LA RAMBLA ha tornat a passar per la censura governativa.

Aquest número de LA RAMBLA ha tornat a passar per la censura governativa.

Aquest número de LA RAMBLA ha tornat a passar per la censura governativa.

Aquest número de LA RAMBLA ha tornat a passar per la censura governativa.

Aquest número de LA RAMBLA ha tornat a passar per la censura governativa.

Aquest número de LA RAMBLA ha tornat a passar per la censura governativa.

Aquest número de LA RAMBLA ha tornat a passar per la censura governativa.

Aquest número de LA RAMBLA ha tornat a passar per la censura governativa.

Aquest número de LA RAMBLA ha tornat a passar per la censura governativa.

Aquest número de LA RAMBLA ha tornat a passar per la censura governativa.

Aquest número de LA RAMBLA ha tornat a passar per la censura governativa.

Aquest número de LA RAMBLA ha tornat a passar per la censura governativa.

Aquest número de LA RAMBLA ha tornat a passar per la censura governativa.

Aquest número de LA RAMBLA ha tornat a passar per la censura governativa.

Aquest número de LA RAMBLA ha tornat a passar per la censura governativa.

Aquest número de LA RAMBLA ha tornat a passar per la censura governativa.

Aquest número de LA RAMBLA ha tornat a passar per la censura governativa.

Aquest número de LA RAMBLA ha tornat a passar per la censura governativa.

Aquest número de LA RAMBLA ha tornat a passar per la censura governativa.

Aquest número de LA RAMBLA ha tornat a passar per la censura governativa.

Aquest número de LA RAMBLA ha tornat a passar per la censura governativa.

Aquest número de LA RAMBLA ha tornat a passar per la censura governativa.

Aquest número de LA RAMBLA ha tornat a passar per la censura governativa.

Aquest número de LA RAMBLA ha tornat a passar per la censura governativa.

Aquest número de LA RAMBLA ha tornat a passar per la censura governativa.

Aquest número de LA RAMBLA ha tornat a passar per la censura governativa.

Aquest número de LA RAMBLA ha tornat a passar per la censura governativa.

informació del cinema

Els decorats i el cinema sonor

Una de les coses que més han contribuït a l'evolució del cinema ha estat l'evolució dels decorats. Recordem com anys enrera de totes les deficiències que podem acusar les pel·lícules sobresortia la dels decorats inverosímils. Fets a la manera teatral, amb troços de robes i amb una barreja de mobles de tots els estils, els decorats d'avantguarda eren una veritable troballa quant a birries cinematogràfiques. Els estils més diferents es trobaven en les produccions d'època, i el públic, inconscient a tot allò que no fos l'argument de les produccions, no feia res perquè l'art dels decorats millorés, sense tenir, ni editors ni espectadors, en compte que precisament els decorats eren dintre de l'art cinematogràfic l'element de primera importància. Actualment l'art del decorat domina tot l'ambient cinematogràfic. Tan sols per a una producció de segona qualitat el decorat ja requereix la tercera o quarta part del capital invertit en la seva realització.

Per més que les grans decoracions esguin fetes a base de miniatures, el treball de confecció d'un decorat és un treball minuciós i detallista. Una sèrie de tècnica d'art hi han d'intervenir i de més a més un grapat d'obrers intel·ligents i pacientíssims.

L'execució d'un decorat requereix des del seu començament una minuciosa organització, puix que des que un director es determina per a la realització de decorats que li són necessaris i parla d'ells amb l'arquitecte decorador, i li assenyaia fins els més

petits detalls argumentals, puix que s'ha de tenir en compte que l'ornamentació depèn de mantes vegades l'efecte emocional d'una escena. El director de producció ha de designar a l'arquitecte la forma de rodar, de les escenes a fi d'evitar que qualsevulla petita dels decorats no pugui privar d'una bona perspectiva de l'escena.

Això al costat del compte que s'ha de tenir dels reflectors, dels focs, no és res. El muntatge dels llums és una de les tasques més delicades en l'armament d'uns decorats, i a més s'ha de tenir en compte la part econòmica, puix que mal en cap producció s'han de malversar els diners ni fer res superflu, sinó tan sols el que és just i precís per a assolir la perfecció.

El treball preparatori és, doncs, senzillament pesat, i infinitament complicat.

Per aquest motiu ens trobem que molts dels que ací es creuen amb qualitats directives fracassen, ja que els manca el costum de destruir i ajustar mil petits detalls, coses que semblen nícies i que en realitat són el gran efecte en l'art i la decoració.

Un cop l'enginyer decorador ha establert amb el director les condicions d'una producció superficial de l'escenari, aquest es posa de ferm a treballar en les maquetes en dibuixos o bé realitzades ja en miniatura, cosa que és estudiada llargament després d'ésser feta ja per l'artista des de tots els punts de vista imaginables. Les maquetes en miniatura són les directes de molts decoradors; elles donen idea

CINEMA PARIS

AVUI el delicat cine-drama Gaumont

EL AGUA DEL NILO

per MAXUDIAN i LEE PARRY

Una novel·la sentimental entre els mil·lenaris temples egipcis

el Dandy de la pantalla,

ADOLF MENJOU

en la seva més bella comèdia d'intriga, parlada en espanyol

AMOR AUDAZ

amb ROSITA MORENO, RAMON PEREDA

i BARRY NORTON

justa del relleu i profunditat del decorat real, cosa que facilita en gran manera la tasca del director d'escena i que mantes vegades ha servit per a realitzar grans decorats artístics i monumentals dintre dels estudis.

Quan tots aquests detalls independents de l'art interpretatiu, però tan intimament lligats a ell, queden resolts, entra en acció la multitud d'obres de tota mena.

Abans tan sols s'utilitzaven els decorats d'habitacions amb tres angles o tres parets; l'altra era necessària per a la il·luminació i material de presa de vistes. Actualment els decorats perfectes tenen un estudi especial de llums que donen per resultat les habitacions quadrades, cosa que influeix en gran manera a donar realisme a les escenes.

Actualment, per disminuir part del cost dels decorats, s'utilitzen, com hem dit, maquetes, miniatures que permeten grans reconstruccions a baix preu, però en les quals l'artista ha hagut de posar els cips sentits, ja que en augmentar el seu volum, els petits defectes esdevindrien grans i resultarien mancances d'estètica i bellesa.

El cinema parlant no ha modificat poc ni molt la part dels decorats. Al contrari, si alguna modificació n'ha pervingut al cinema és més aviat una teatralització tan remarcable que disminueix en gran manera la valor dels

films. No són precisament les pel·lícules les que tenen gust de teatre, sinó els decorats. El microfon ha obligat que els directors fessin algunes concessions que han perjudicat la bellesa de la decoració i en altres casos la teatralització ha pervingut de l'afany de presentar revistes a base de decorats, imitació de les revistes de teatre. Aquest és el camí pitjor que ha emprat el cinema sonor. Fins que no es trobi l'expressió justa, començant pels escenaris i acabant pels artistes i els arguments, el cinema parlant no tan sols no farà la competència al teatre, sinó que els afavorirà, i en ocasió pròxima diré el per què d'aquesta apreciació, i també farà més inoblidables aquelles delicioses pel·lícules mudes tan bellament realitzades d'interiors i exteriors, aquelles produccions de cinema bell, ple de plasticisme i silenci. Els nous camins del sonorisme no són en realitat cap dels que fins avui hem admirat plens de curiositat i benevolència per al nou invent. Les comptades produccions bones que hem vist sonores no són suficients per a demostrar-nos que la perfecció cinematogràfica està del costat dels parlants.

No hem pas de dir amb quin delit esperem la producció de Chaplin "Les llums de la ciutat" ni amb quin fervor la contemplarem.

ARICIA BRUN

parlem-ne

...Cal que considerem, i resultarà una novetat per al lector la forma amb que molts admiradors transmeten la correspondència a llurs ídols cinematogràfics.

Una de les tasques més delicades de Filmlandia és la del carter.

Fa poc temps va arribar a Los Angeles una carta adreçada a Mariana. No n'hi ha poques de Mariana a Los Angeles, però hom va decidir transmetre-la a Marion Davies, i la carta resultà adreçada a la gentil "estrella".

També ha estat considerada notable la carta adreçada a Greta Garbo d'aquesta manera: "Greta Garbo Déu sap on és". En lloc de Déu va resultar el carter qui va portar la carta a la seva destinària. Lewis Stone diu que un dia va restar sorprès en veure com rebia una sobre amb una fotografia seva, sense més adreça que ell mateix; la carta venia de Constantinoble, avui Stambul. Buster Keaton rep molta correspondència amb aquesta locònica adreça: "A Buster", i Jon Gilbert les rep amb els noms dels personatges que interpreta. Segons referències, les úniques cartes que no arriben a lloc són les que demanen fotografies i no porten l'import d'aquestes en dòlars.

...Que William Baines dies enrera va rebre un paquet postal. Il·lusionat va quedar admirat de trobar-hi una va quedar admirat en trobar-hi una corbata. El pitjor del cas fou que el remitent era un condemnat a cadena perpètua i que estava feta pel condemnat amb la corda d'un penjat, cosa que, segons diuen, porta sort. Bill ha guardat la corbata i va estar tres dies de mal humor, cosa que ell considera com una desgràcia.

...Una damisella sud-americana ha tingut la humorada de desafiar a Dorothy Kail dient-li que ella té les cames molt més ben fetes que ella. Dorothy va quedar molt sorpresa d'aquest repte, més encara si es té en compte que la contrincant sud-americana oblidà donar les mides de les seves pantorrilles, cosa que no pot facilitar en cap manera la solució d'aquest conflicte.

...Vons Vandal Barthe, que fins avui

Fémina
P. de Gràcia, 23

Programa excepcional, totalment parlat en espanyol

MR. LE FOX

Una comèdia d'amor que ofereix pregons contrastos socials i un ambient encisador, per LUIS ALONSO i ROSITA BALLESTEROS, i com a rèplica a tanta emoció

Locuras de amor

que és una bogeria de riure, també en espanyol, per CHARLES CHASE
Produccions METRO-GOLDWYN-MAYER

era desconeguda de nosaltres, és la filla del diputat francès Barthe. Aquesta gentil damisella, després d'haver-se dedicat amb èxit al music-hall, ha determinat debutar amb el cinema parlat, i ha estat designada per interpretar un important paper en una propera gran producció francesa.

El públic barceloní està de bones. Les sessions de cinema pur comencen a relluir novament. Després d'una temporada de descans els organitzadors de les sessions de cinema "Mirador" han estat reorganitzats, i el properat divendres tingué lloc al cinema París la primera de la temporada amb la pel·lícula de fons "El vent", interpretada per Lillian Gish, Lars Hanson i Montagu Love.

Cal que ens ocupem una vegada més de l'interessant darrer número de la revista degana de la cinematografia barcelonina "Arte y Cinematografía". Interès i amenitat, mai no han estat tan intimament i intel·ligentment units.

LOCALITATS GRATUITES

s'obtenen col·locant

ESTAMPILLES-TEATRE

que d'acord amb l'Associació d'empresaris de Catalunya són lliurades als seus compradors per minuts d'establiment.

Exigiu-les als vostres proveïdors i us assegurareu les diversions gratuïtes

FRONTO NOVETATS

CADA DIA
GRANS PARTITS
i
QUINIELES

10ª SETMANA

DEL MISMO BARRO

Saló Catalunya

PUBLIC I PREMSA

unànimement

PROCLAMEN

Es un film Paramount, tot parlat en perfecte castellà Afegiu-hi que és una comèdia optimista, divertida, i del més sa humorisme, i tindreu l'espectacle familiar per excel·lència

AVUI I CADA DIA

Cascarrabias

AL

COLISEUM

Es un film Paramount, tot parlat en perfecte castellà

AVUI

AL

TIVOLI

Sin novedad en el frente

La pel·lícula que ha causat tal apassionament a Alemanya que d'ella s'ha ocupat el Parlament, ha motivat la interrupció del trànsit prop dels Cinemes on es projecta i suggereix extensos editorials de la Premsa berlinesa.

d'una generació a l'altra sempre doll inesgotable de vida i energies

LES VOSTRES FORCES LA VOSTRA POTENCIA CEREBRAL ELS VOSTRES NERVIS SEMPRE GARANTITZATS AMB EL

TONIC NERVIOS CERA

De venda a les farmàcies.

LABORATORIS CERA · S.A.
VICO 15 · NEGREVERNIS 15, 17, 19 BARCELONA

UN FILM
RUS
AL PARALEL

LA MUCHACHA DEL VOLGA

i un monstruós film còmic de guerra a la pau

Tres de caballeria

són els èxits del dia ALMIRA

al

TEATRE
COMIC

BANCA DEL MOBLE

Mobles elegants i sòlidament construïts, a preus sumament econòmics :: Gran varietat en els estils: Modern, Jacobean, Chippendale, Renaixement, etc. :: Vendes al comptat i facilitats de pagament. Unica casa a tot Espanya que publica mensualment una Gaseta amb làmines distintes de moblatge, la qual enviem gratuïtament a tots els nostres clients i demandants

VISITEU ELS NOSTRES APARADORS

RONDA DE SANT ANTONI, 35 — CASANOVA, 1 i 3 — FLORIDABLANCA, 154 i 156